

Arrest

nr. 100 597 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 december 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 27 november 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Oegandees staatsburger van Mukyiga origine te zijn afkomstig van Nyakibare, Rukungiri district. U woonde in het dorp Nyamayenje in Rukungiri. U hielp uw ouders in de landbouw en in de

lokale handel. In uw cultuur worden de jonge meisjes door oudere meisjes of door vrouwen voorgelicht en hierbij wordt de clitoris bij elkaar uitgerokken. U hield ervan aangeraakt te worden door de andere meisjes. U besepte dat u lesbisch bent en aangetrokken bent tot vrouwen. U ging naar de middelbare school en zat op een internaat. U begon een relatie met G. K.. De moeder van G. is de meter van uw zus. G. zat al op de middelbare school toen u nog in de lagere school zat. U bracht eten en kledij naar G. en zo leerden jullie elkaar kennen. G. kwam naar u toe toen u zelf op internaat ging en jullie begonnen een relatie. U stopte uw studies in het tweede jaar secundair onderwijs, omdat u erg gepest werd met uw gezwollen hals. Toen u 17 of 18 jaar oud was, was er een man die al een bruidsschat had betaald en met u wilde huwen. U vertelde uw vader dat het voor u niet goed voelde om te trouwen en het huwelijk ging niet door. U werd in 1985 of 1986 verkracht. Later onderging u een operatie en kreeg u een bloedtransfusie. In 1998 werd vastgesteld dat u besmet geraakte met hiv. G. huwde nadat ze haar middelbare studies had volbracht, maar haar huwelijk ging niet goed. Ze kreeg een kind en de vader nam haar kind. Ze liep weg naar Kabare en begon dan een nieuw leven in Rukungiri. G. was ziek en overleed in 2001. U begon een relatie met M. T. in 2005. M. is een aangetrouwd familielid. Ze trouwde met uw adoptiebroer J. T., wiens schoolgeld door uw vader werd betaald. J. had M. een boerderij gegeven en was vaak afwezig. U geraakte bevriend met M., jullie zochten elkaar op als alleenstaande vrouwen en zo begonnen jullie een relatie. M. is in 2009 door ziekte overleden.

Uw moeder dronk veel en had in de bar geruchten gehoord dat u lesbisch was. Er ontstond een ruzie tussen uw ouders. Uw moeder wilde een kerk bouwen, maar er werd gepraat en de mensen vroegen zich af hoe uw moeder een kerk kon bouwen terwijl haar dochter lesbisch was. Uw moeder overleed in maart 2007. Uw vader en uw familie wezen u aan en u werd beschuldigd de dood van uw moeder te hebben veroorzaakt. U werd verbannen uit de familie en u heb het huis direct verlaten. U kende problemen met uw broer Br., uw zus C. en met uw nicht P. S., die een ministerpost heeft en parlamentslid is. Uw familie wilde er niet over praten en hoewel u ontkende lesbische te zijn, geloofde uw familie u niet. U geraakte geïsoleerd en om deze reden begon u andere zieken, homoseksuelen en mensen in nood te helpen. In de periode 2009-2010 werden drie lichamen niet ver van uw huis gevonden. Ook een van de arbeiders van uw boerderij werd aangevallen en hij werd met de dood bedreigd. Hij vertelde dat degenen wiens lichamen gevonden werden gedood waren omdat ze homoseksueel waren. U besepte dat u in gevaar was. Uw vader bleef u altijd steunen en hij legde de contacten met Bo. W., een man die uw familie had opgevangen in de oorlog in de jaren 1980.

Uw vader regelde samen met Bo. uw vertrek uit Oeganda. U verbleef een week bij Bo. in Entebbe en u hebt Oeganda per vliegtuig verlaten op 30 november 2010. U hebt op 1 december 2010 in België asiel gevraagd. Na uw asielaanvraag leerde u in België een man, L. V. R., kennen met wie u een relatie hebt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Geneve of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart bij een terugkeer naar uw land van herkomst vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd.17.3.2011 (hierna CGVS I) en dd.16.10.2012 (hierna CGVS II)) te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in België een relatie aanging met een man, L. V. R.. U verklaart dat u verliefd bent op een man (zie gehoor CGVS II, p.7). U legt uit dat u verhuisde naar een sociale woning in Maldegem en jullie elkaar leerden kennen in dit gebouw. Jullie begonnen een relatie en jullie woonden een jaar samen (zie gehoor CGVS II, p.8). U hebt nog steeds een relatie met Louis, maar omwille van praktische en economische redenen wonen jullie niet op hetzelfde adres (zie gehoor CGVS II, p.8). U geeft aan dat jullie verliefd zijn en allebei in vuur staan (zie gehoor CGVS II, p.8). U verklaart evenwel dat u nog steeds lesbisch bent en u nu verliefd bent op een man, maar dat als hij een vrouw was geweest en jullie elkaar begrijpen, het ook goed zou zijn met een vrouw (zie gehoor CGVS II, p.8). Op de vraag hoe u zichzelf ziet – gezien het feit dat u lesbisch bent en nu een relatie met een man hebt – stelt u het niet te kunnen uitleggen (zie gehoor CGVS, p.9). Hierbij is het merkwaardig dat u deze vraag blijkbaar zelf nog niet gesteld heeft en u niet verder komt dan te stellen dat u niet weet hoe het uit te leggen (zie gehoor CGVS II, p.9). U stelt dat u uw toekomst samen met hem ziet en niet met een vrouw (zie gehoor CGVS II, p.9). U voegt toe dat jullie – u en Louis – van elkaar houden en dat Louis wil dat jullie gaan trouwen (zie gehoor CGVS II, p.9). U verklaart in België niet te hebben geprobeerd om vrouwen te ontmoeten (zie gehoor CGVS II, p.9) en u hoopt dat de sterke gevoelens voor vrouwen niet terug overwinnen (zie gehoor CGVS II, p.14). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verdere leven in een heteroseksuele relatie met Louis wil delen en u zich in de praktijk niet langer als lesbische vrouw

beschouwt gezien u geen interesse toont in het leven als lesbische vrouw hier in België ondanks het feit dat u in België die gevoelens voor vrouwen niet hoeft te onderdrukken. Aldus kan de pertinentie van uw beweerde vrees voor vervolging omwille van uw lesbische geaardheid al in bepaalde mate worden gerelativeerd.

Daarbij dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt bij uw beweerde vrees in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. U kende voor uw vertrek uit uw land van herkomst geen noemenswaardige problemen met de Ugandese autoriteiten. U verklaart nooit te zijn ondervraagd of te zijn gearresteerd in Uganda (zie gehoor CGVS II, p.12). Op de vraag naar uw actuele vrees bij een terugkeer naar Uganda antwoordt u dat u niet kan terugkeren als er geruchten gaan dat je lesbisch bent (zie gehoor CGVS II, p.12). U vraagt zich af hoe u kunt leven aangezien er 'mob justice' (lynchjustitie of volksjustitie) heerst (zie gehoor CGVS II, p.12). U stelt dat u niet zal weten waar en wanneer u zult worden aangevallen (zie gehoor CGVS II, p.12). Zo geeft u zelf uitdrukkelijk aan dat wat betreft uw vrees voor uw familieleden u elders kunt leven en u elders kan gaan wonen doch u herhaalt opnieuw in algemene bewoordingen dat u bang bent voor de 'mob justice'. Wanneer u erop wordt gewezen dat u nu een relatie hebt met een man, antwoordt u dat de dorpingen overtuigd zijn dat u lesbisch bent, het werd verteld dat u lesbisch bent en u vraagt zich af hoe u in het dorp kan gaan vertellen dat u het niet bent (zie gehoor CGVS II, p.13). Deze verklaring stemt enerzijds niet overeen met uw eerdere verklaring op het CGVS waarbij u verklaarde dat slechts enkele mensen in het dorp wisten dat u lesbisch was en dat deze personen zelf lesbisch waren (zie gehoor CGVS I, p.10). U beweert anderzijds dat je wordt geslagen en uitgekleed en omgebracht als je zelfs nog maar wordt aangewezen als homoseksueel, ook als je het niet bent (zie gehoor CGVS II, p.12), waardoor het echter weinig aannemelijk is dat u als volwassen lesbische vrouw na de dood van uw moeder in maart 2007 nog in uw dorp kon verblijven. Te meer daar u aangeeft dat er geruchten waren over uw lesbische geaardheid, het naar de buitenwereld ging dat u lesbisch was en de dorpingen zich afvroegen hoe uw moeder een kerk wilde bouwen terwijl haar dochter lesbisch is (zie gehoor CGVS II, p. 3). Deze bemerkingen doen twijfelen aan de oprechtheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Overigens dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige, vage en incoherente verklaringen aflegt over uw concrete vluchtaanleiding. U verklaart dat in de periode 2009-2010 drie lichamen werden gevonden niet ver van uw huis. U voegt toe dat een van de arbeiders van uw boerderij werd aangevallen en dat hij bedreigd werd. Hij vertelde dat de degenen wiens lichamen waren gevonden gedood waren omdat ze homoseksueel waren (zie gehoor CGVS I, p.10). U vernoemt de namen van Ky. en Ma. (zie gehoor CGVS I, p. 10). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaart u dat de drie lichamen van Y., G. en Ka. waren (zie gehoor CGVS II, p.5). De naam Ma. zegt u niets (zie gehoor CGVS II, p.9). Het is weinig aannemelijk dat u wel namen kan herinneren en opnoemen, maar deze namen tijdens uw twee gehoren voor het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen, waardoor bezwaarlijk het door u ingeroepen geheugenverlies als vergoelijking kan worden aangenomen. Bovendien legt u geen medisch attest neer ter staving van de door u beweerde geheugenproblemen.

Op de vraag of er een onderzoek werd gevoerd naar de daders, antwoordt u dat de politie het lichaam meeneemt en zegt dat ze het zullen onderzoeken (zie gehoor CGVS II, p.6). U voegt toe dat er geruchten waren over homoseksualiteit, maar dat deze niet bevestigd waren. Op de vraag of deze drie mensen homoseksueel waren, antwoordt u kortweg 'ja, we zijn samen opgegroeid, we deden zelfde dingen', wat weinig gedetailleerd en doorleefd overkomt. Wanneer ter verduidelijking wordt gevraagd hoe u wist dat deze drie personen homoseksueel waren, ontwijkt u de vraag en antwoordt u opnieuw dat jullie samen opgegroeid zijn en jullie samen de praktijk van het uittrekken van de clitoris startten (zie gehoor CGVS II, p.6). Van iemand die beweert activist te zijn voor de homoseksuelen in haar omgeving die hiv-besmet zijn en geïsoleerd geraakten, is het niet aannemelijk dat u niet kan uiteen zetten hoe u dan wel precies te weten was gekomen dat deze gedode personen ook homoseksueel waren.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u sinds het overlijden van uw moeder in 2007 en u ervan werd beschuldigd schande te brengen over de familie en als lesbische haar dood te hebben veroorzaakt (zie gehoor CGVS I, p.2 en CGVS II, p.3) nog tot eind november 2010 in uw land van herkomst verbleven hebt. Uit uw verklaringen blijkt dat u geïsoleerd leefde en u enkel door uw vader werd gesteund, maar u verder geen ernstige problemen kende en u geen haast had om uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen. Meer nog, u had contacten met andere zieken en mensen in nood, u gaf hen advies en u ging samen met hen om medicatie (zie gehoor CGVS II, p.11). U voegt toe dat u een vrijwilliger was en u zovele mensen hebt geholpen; wat moeilijk te rijmen valt met uw eerdere verklaring dat iemand wordt geslagen en gedood als nog maar het gerucht de ronde gaat dat die persoon homoseksueel is.

Op de vraag waarom u niet eerder het land verliet, verwijst u in uw verklaringen naar de wet van 2009 waarbij sprake is van homoseksualiteit en Aids. U stelt dat er voordien geen probleem was, omdat er geen homoseksualiteit was in het land, maar dit door de wet bespreekbaar werd (zie gehoor CGVS II, p.12). Deze verklaringen komen eigenaardig over, gezien u toch verklaarde dat u zich sinds uw puberteit als lesbische vrouw zag en u door uw familie en omgeving sinds het overlijden van uw moeder in 2007 als lesbische vrouw bestempeld werd (zie gehoor CGVS II, p.3). Het is dan ook merkwaardig dat u pas in 2009-2010 omwille van uw lesbische geaardheid u zelf in gevaar beschouwde en dan pas besloot om het land te verlaten.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken van Dr K. W. dd.4.3.2011 stelt dat u lijdt aan een chronische ernstige ziekte die een continue en correcte behandeling vereist. De brief van de Dienst Vreemdelingenzaken dd.30.6.2011 stelt dat uw aanvraag 9 ter ontvankelijk werd verklaard. Deze documenten betreffen uw medische toestand en doen geen afbreuk aan bovenstaande motivering. De verklaring van nationaliteit en residentie werd niet gedateerd en bevat een zodanige schrijffout waardoor getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van dit document. De brief van uw partner L. V. R. betreft een persoonlijke getuigenis en betreft geen objectieve aanwijzing van uw beweerde vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept de schending in van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980"; van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951" en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden lesbische geaardheid geloofwaardig te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Verzoekster voert aan in België een relatie te hebben met een Belg, L. V. R. Ze hebben echter geen seksuele relatie, maar verzoekster verklaart wel verliefd te zijn op hem en altijd bij hem te willen zijn. Deze feiten nemen niets weg aan de oprechtheid van al haar verklaringen. Verwerende partij verwijt verzoekster voornamelijk dat ze nu met een man samen is. Echter, dit feit verandert niets aan haar gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Oeganda, aangezien ze zelf aangeeft dat ze hoopt dat de sterke gevoelens voor vrouwen niet terug overwinnen. Hierbij is het belangrijk om te verwijzen naar de UNHCR *'Guidance note on refugee claims relating to sexual orientation and gender identity'* (zie stuk 2). Het feit dat verzoekster nu een relatie heeft met een man, betekent niet dat ze niet lesbisch is. Ze kan namelijk ook biseksueel zijn en voor zowel mannen als vrouwen vallen. Ook biseksueel zijn, wordt niet aanvaard in Oeganda. Het is duidelijk dat verzoekster zelf nog in de knoop zit met haar gevoelens en dat ze moeilijk kan uitleggen waarom ze nu verliefd is op een man. Ze verklaarde duidelijk dat hij ook evengoed een vrouw had kunnen zijn en dat de 'klik' er dan ook was geweest.

3.2.1. Verzoeksters verklaringen over haar voorgehouden lesbische relaties, zijn niet enkel tegenstrijdig maar dermate gebrekkig dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo is niet aannemelijk dat verzoekster niet weet of haar relatie met Gr. meer dan twintig jaar duurde "*van in het middelbaar tot ze overleed in 2001*" (gehoor 1 p. 4), of "*ongeveer 5 jaar*" met Gr. (gehoor 2 p. 10). Waar verzoekster meer

dan twintig jaar dan wel vijf jaar samen is geweest met Gr., is evenmin aanvaardbaar dat ze de naam van de echtgenoot van Gr. niet meer weet (gehoor 1 p. 7). Voorts kan geheel geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vier jaar durende tweede relatie met M., de vrouw van een adoptiebroer. Immers verzoekster blijft na vier jaar onbekend met haar meisjesnaam, weet niet of M. nog andere relaties met vrouwen heeft gehad, weet niet hoe haar broer of zus noemen, noch haar ouders en kent evenmin andere bijzonderheden zoals haar geboorte- of sterfdatum (gehoor 1 p. 8-9), terwijl ze tot aan haar dood een relatie hebben. Verzoekster komt niet verder dan oppervlakkige losse beweringen.

3.2.2. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat verzoekster bekend is met biseksualiteit, dat ze denkt dat zowel haar eerste partner "*bi was, dat ze met zowel mannen als vrouwen sliep*" (gehoor 1 p. 7), als haar tweede partner "*ze was biseksueel*" (gehoor 2 p. 11), maar dat ze zich zichzelf niet als dusdanig identificeert. Verzoekster woonde een jaar samen met deze man en het is enkel omwille van praktische en economische redenen dat zij niet meer op hetzelfde adres wonen. Verzoekster stelt "*ik ben nu voor het eerst verliefd*" en is vastbesloten met hem samen te zullen blijven (gehoor 2 p. 8-9). Verzoekster verklaart dat zij beiden in vuur staan, dat zij evenwel nog steeds lesbisch is en zij nu verliefd is op een man, maar dat als hij een vrouw was geweest en zij elkaar begrijpen, het ook goed zou zijn met een vrouw. Op de vraag hoe verzoekster zichzelf ziet - gezien het feit dat zij lesbisch is en nu een relatie hebt met een man - stelt zij het niet te kunnen uitleggen. Verzoekster stelt "*we houden van elkaar, hij wil dat we gaan trouwen*" (gehoor 2 p. 9). Evenmin probeerde verzoekster vrouwen te ontmoeten in België, noch was ze verliefd op of voelde ze zich aangetrokken tot een vrouw in België (gehoor 2 p. 9). Verzoekster voert dan ook geen elementen aan waaruit haar lesbische of biseksuele geaardheid kan blijken.

3.2.3. Zelfs indien verzoeksters voorgehouden biseksualiteit waarachtig zou zijn, *quod non*, dan nog dient vastgesteld te worden dat verzoekster momenteel uitdrukkelijk heeft gekozen voor een heteroseksuele relatie en om deze zowel privé als publiekelijk te beleven. Derhalve is geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Oeganda zou vervolgd worden daar zij dan als heteroseksuele persoon in een heteroseksuele – desgevallend getrouwde (gehoor p. 8) – relatie zou beschouwd worden. Daar waar verzoekster overigens meent coherente en oprechte verklaringen te hebben afgelegd die bijna niet in vraag worden gesteld door verwerende partij, verwijst de Raad naar onderstaande frappante tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden. Overigens geldt de "*Guidance note on refugee claims relating to sexual orientation and gender identity*" van het UNHCR enkel als aanbeveling en heeft deze derhalve geen juridisch bindend karakter. Waar verzoekster verwijst naar haar oprechtheid en eerlijkheid, wijst de Raad erop dat dergelijke kwaliteiten inherent zijn aan de op verzoekster rustende medewerkingsplicht.

3.3. Verzoekster voert aan onderworpen te zijn geweest aan twee zeer uitgebreide interviews. Ze antwoordde uitgebreid op alle vragen en haar verklaringen zijn gelijklopend. Verwerende partij wijst op één tegenstrijdige verklaring met betrekking tot de namen van de personen die gedood werden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekster in het begin van het interview aanduidde geheugenproblemen te hebben en tijdens de interviews vaak verklaarde namen moeilijk te onthouden/herinneren. Bovendien werd ze tijdens het gehoor niet geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid waardoor haar niet de kans werd gegeven om een uitleg te verschaffen. Verwerende partij heeft een confrontatieplicht, waardoor zij duidelijk niet zorgvuldig heeft gehandeld tijdens het gehoor. Verwerende partij haalt aan dat het 'niet aannemelijk' is dat verzoekster niet kan uiteen zetten hoe ze dan wel precies te weten was gekomen dat deze personen ook homoseksueel waren. Verzoekster dacht op de vraag van verwerende partij op een bevredigende wijze te hebben geantwoord. Echter, uit de beslissing, blijkt dit niet het geval. Verzoekster verklaarde dat ze samen waren opgegroeid en samen dezelfde dingen hadden gedaan. Zo wist ze dat ze homoseksueel waren. Waarom verwerende partij dit geen voldoende uitleg vindt, blijkt niet duidelijk uit de beslissing. Daarenboven had verwerende partij hierover moeten doorvragen op het gehoor zelf, indien ze niet overtuigd was van het antwoord.

3.3.1. Verzoekster verklaarde inderdaad zowel in het begin als tijdens de interviews geheugenproblemen te hebben en moeilijk namen te onthouden/herinneren, doch dit verklaart niet waarom zij eerst stelt dat vier mensen gestorven zijn, daarna twee mannen en één vrouw, daarna twee vrouwen en één man, waarbij ze telkens totaal andere namen opgeeft, zeker indien de personen die gedood werden "*vier homoseksuele vrienden van me*" zijn (vragenlijst 3.5). Verzoekster werd in het

tweede gehoor wel degelijk met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd (gehoor 2 p. 9). Hierbij blijkt dat de naam Ma. haar helemaal niets zegt, terwijl verzoekster eerder aangaf namen wel te herkennen “als ze ze ziet” (gehoor 2 p. 6), en stelt ze dat Ky. een vermoorde vrouw was, doch “ze was niet in onze groep” (gehoor 2 p. 9). Verzoekster adstrueert haar geheugenproblemen niet middels een medisch attest.

3.3.2. Indien de voorgehouden moord op bepaalde homoseksuelen verzoeksters onmiddellijke vluchtaanleiding uitmaakte, dan kan vereist worden dat verzoekster hieromtrent eenduidige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt, zowel inzake de identiteit en gender van de personen als hun beweerde homoseksualiteit als het feit dat hun homoseksualiteit de aanleiding zou zijn geweest van hun overlijden, *quod non*. Daarenboven werd ook eerder op andere tegenstrijdigheden en lacunes in verzoeksters verklaringen gewezen, zodat geenszins sprake is van slechts “*één tegenstrijdige verklaring met betrekking tot de namen van de personen die gedood werden*”, noch kan gesteld worden dat “*verzoekster een logische verklaring [kan] geven, ofwel betroffen het kleinere inconsistenties die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling*”. Overigens blijkt dat de dossierbehandelaar in het algemeen heel grondig is ingegaan op verzoeksters voorgehouden lesbische geaardheid en in het bijzonder op deze moorden (gehoor 2 p. 5-6).

3.3.3. Verzoeksters verklaringen komen verzonnen voor nu de incoherenties over het hele asielrelaas lopen en over alle fundamentele aspecten: de duur van haar relaties, de kennis van deze partners, wanneer ze ontdekte dat Ky. lesbisch was (pas later, gehoor 1 p. 10, of altijd al omdat ze samen deelnamen aan een beweerde lokale stammetraditie, gehoor 2 p. 6). Verzoekster toont geen lesbische geaardheid aan. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan haar bewering als lesbische vervolgd te worden in Oeganda en nood te hebben aan bescherming.

3.4. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

3.5. Het volstaat in deze niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.5.1. Verzoekster stelt haar familie en “mob justice” te vrezen doch de Raad wijst erop dat familiale, sociale en/of maatschappelijke uitsluiting op zich niet voldoende is voor het toekennen van internationale bescherming; er moet wel degelijk sprake zijn van een concrete, persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. De Raad stelt vast dat verzoekster, die ondertussen vijftig is en voorhoudt twee lesbische relaties te hebben gehad waarvan de éne minstens 20 jaar dan wel vijf jaar en de andere vier jaar heeft geduurd, doorheen haar leven geen werkelijke vervolging heeft gekend omwille van haar voorgehouden geaardheid, noch omwille van een concrete persoonlijke vervolging is gevlucht.

3.5.2. Verzoekster werd na de dood van haar moeder (en oom) door de mensen van het dorp niet meer uitgenodigd en geraakte geïsoleerd, doch probeerde zich niet te verdedigen naar de buitenwereld toe (gehoor 2 p. 4). Verzoekster wordt gesteund door haar vader, “*een erg invloedrijke man*”, die veel mensen kent en fabrieken en andere eigendommen had (gehoor 1 p. 3, gehoor 2 p. 3). Verzoekster is vertrokken omdat haar vader dit wenste en met de familie sprak op een bijeenkomst (gehoor 1 p. 3). Dat verzoeksters familie, met uitzondering van haar vader, en haar clan haar hebben verstoten, is – hoewel

te betreuren voor verzoekster – geen reden voor internationale bescherming. Indien de problemen overigens begonnen met de dood van haar moeder in maart 2007, dan stelt de Raad verder vast dat verzoekster nog tot eind 2010 in Oeganda is gebleven, wat meteen haar vrees voor haar familie en dorpsgenoten volledig ontkent. Aangaande haar familie, stelt verzoekster daarenboven uitdrukkelijk dat ze elders kan wonen (gehoor 2 p. 12).

3.5.3. Waar verzoekster spreekt van “mob justice” (gehoor 2 p. 12), merkt de Raad op dat, indien uit de door verzoekster aangebrachte informatie kan blijken dat in Oeganda homoseksuele handelingen strafbaar zijn, dat homoseksualiteit ernstig gestigmatiseerd wordt en dat er maatschappelijke represailles zijn tegenover personen verdacht van homoseksualiteit, dan dient de asielzoeker nog altijd zijn individuele vrees voor vervolging of ernstige schade concreet aannemelijk te maken alvorens hij een beroep kan doen op internationale bescherming. Verzoekster werd nooit gearresteerd, noch ondervraagd in Oeganda (gehoor 2 p. 12), noch brengt ze andere feitelijke elementen aan waaruit een persoonlijke, concrete vervolging kan blijken. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Daar waar verzoekster nog verwijst naar het nieuwe wetsontwerp, brengt verzoekster geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat dit wetsontwerp goedgekeurd is.

3.5.4. Er blijkt dan ook nergens uit dat verzoekster is moeten vluchten, noch dat zij door haar familie of dorpsgenoten zou worden vervolgd, noch dat zij in de toekomst een concrete vervolging zou moeten vrezen, te meer zij voorhoudt al dertig jaar quasi ongestoord te kunnen hebben leven als lesbische en momenteel vastbesloten is om een heteroseksuele relatie te hebben.

3.6. Verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken, minimaliseren en negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, dient aangehaald te worden dat verwerende partij hieromtrent geen enkele motivering voorziet. Verwerende partij stelt enkel en alleen dat verzoekster bezwaarlijk kan stellen dat ze in haar land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Er wordt echter geenszins gemotiveerd waarom dit zo is. Dit houdt duidelijk een schending in van de formele motiveringsplicht. Bij terugkeer naar Oeganda loopt verzoekster wel degelijk het risico een onmenselijke behandeling te ondergaan, niet alleen omwille van haar bisexualiteit, maar eveneens omwille van haar hiv besmetting. Hiv leidt namelijk tot discriminatie en stigmatisering. Dit werd onvoldoende onderzocht en gemotiveerd door verwerende partij, wat een duidelijke schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

4.2. Overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet is de Raad niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van

herkomst. Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij al veertien jaar medicijnen kreeg in Oeganda (vragenlijst 3.5), zodat hieruit een gedegen, niet-discriminerende behandeling blijkt. Daar waar verzoekster nog verwijst naar een risico op onmenselijke behandeling omwille van haar hiv-besmetting en meent dat HIV tot discriminatie en stigmatisering leidt, stelt de Raad vast dat verzoekster in deze zelf geen concrete, persoonlijke vervolgingsfeiten heeft aangehaald zodat de commissaris-generaal geenszins kan verweten worden dit niet te hebben gemotiveerd. Immers de asielzoeker is zelf verantwoordelijk voor het aanbrengen van de asielfeiten waarvoor hij beweerdelijk vervolging of ernstige schade vreest. Overigens kan hierbij verwezen worden naar wat werd gesteld onder § 3.5. tot § 3.5.4.

4.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK